

Van top tot teen

Elf verhalen

Van top tot teen

Elf verhalen

Edith Meijer

© 2025 Edith Meijer

Omslagontwerp Edith Meijer

ISBN 978 94 038 9711 0

Uitgever Bookmundo

Spiegeling

Er stappen aardig wat mensen in de trein. Ik leg mijn tas naast me neer en pak het tijdschrift eruit dat ik heb meegenomen op de lange reis.

Een jong meisje schuift tussen de banken en wil tegenover me gaan zitten. Ze legt haar linkerhand op haar buik, steunt zichzelf aan het raam en gaat voorzichtig zitten. Ze doet me denken aan mijn oma met haar aambeien. Dat gezicht, dat niets wil verraden maar toch even trekt van de pijn. Ze zit.

Ik kijk haar aan, even kruisen onze blikken elkaar. Vlug draait ze haar hoofd om en kijkt naar buiten. Ik pak mijn tijdschrift en blader er wat in.

Als de trein de stad uit is en door het groene land rijdt laat ik het blad op mijn schoot rusten en kijk naar de koeien waar we voorbij razen. De weilanden zijn keurig afgebakend door hekken en slootjes. Sommige koeien staan aan de rand van het water en kijken alsof ze zich afvragen of het gras aan de overkant niet malser is. Als de trein voorbij is zullen ze naar de andere oever springen.

In de weerspiegeling van het raam zie ik het gezicht van het meisje. Haar gezichtje lijkt bleker dan het in werkelijkheid is. Ze strijkt met haar linkerhand een blonde haarlok uit haar ogen en legt haar hand voorzichtig weer op haar buik.

Ik kijk naar haar gezicht en zie een traan over haar wang lopen. Ze denkt dat ik het niet kan zien omdat hij aan de raamkant over haar wang loopt. Hem wegvegen valt meer op dan hem langzaam laten lopen en laten opdrogen, zal ze denken. Maar het licht weerkaatst in de druppel en ik zie hem duidelijk. Ik kijk weer in mijn tijdschrift en doe alsof ik lees. Wat zou ze mankeren?

Misschien is ze ongewenst zwanger. Ze denkt eraan hoe ze zo stom heeft kunnen zijn om zonder voorbehoedmiddel seks te hebben met die jongen. Maar het was zo'n knappe lieve jongen en ze had misschien wel wat te veel op.

Toen hij haar meevroeg naar zijn huis had ze ja gezegd. Het is zo moeilijk om te weigeren. Zo ongelooflijk knap is ze niet dus als een jongen wat van haar wil zal ze wel gek zijn om nee te zeggen.

Ze gingen naar zijn huis en deden het.

De volgende ochtend, nuchter onder de douche, had ze zich afgevraagd of het nou allemaal de moeite waard was geweest. Ze zou hem waarschijnlijk nooit meer zien.

Vanmorgen had ze eindelijk de moed gehad om een test te doen. Ze liep al weken met de angst rond dat ze zwanger was. Het was toch maar één keer geweest, zou ze zo'n pech hebben?

Nu ze wist dat ze in verwachting was, dacht ze aan haar toekomst. Kon ze haar school nog wel afmaken? Wat zouden haar ouders zeggen? Misschien gooiden ze haar wel het huis uit en zou ze op kamers moeten gaan wonen. Dan kon ze zeker haar school niet afmaken en zou ze moeten gaan werken. Voor het kind zou ze een oppas moeten regelen en dat kostte heel veel geld, waardoor ze nog meer zou moeten gaan werken.

En welke man zou haar nog willen hebben, een meisje dat op zo jonge leeftijd al een kind had en ook niet echt ongelooflijk knap was.

Misschien heeft ze in de stad een abortus ondergaan. Was ze één keer vergeten om de pil te nemen en was ze prompt zwanger geworden van haar vriendje. Ze hadden een goede relatie, hadden al plannen om samen te gaan wonen na hun opleiding. Het was een probleem van hen samen, dus ze was niet bang geweest om het hem te zeggen.

Ze waren samen bij haar thuis, haar ouders waren weg. Ze had hem een pilsje ingeschonken en de chips neergezet. Ik moet je wat vertellen, had ze gezegd en hij had haar

aangekeken. Hij had geen idee wat er boven zijn hoofd hing en schrok zich te pletter. Hij werd boos, hoe kon ze nou toch de pil zijn vergeten. En wat nou? Ze was gaan huilen en had gezegd dat ze het niet wist. Ze wilde wel kinderen, maar nog niet nu. Nee, natuurlijk nog niet nu, had hij gezegd, we zitten nog op school. Ze moest het maar laten weghalen.

Ze was blij dat hij het zei want zelf wilde ze dat ook, dacht ze. Het zou niets veranderen aan hun relatie. Later zouden ze nog zat kinderen krijgen.

Het werd toch nog een gezellige avond.

En nu zit ze hier in haar eentje op weg naar huis. Haar vriendje had geen tijd gehad om mee te gaan, hij moest naar school, had binnenkort examens. Tegen haar ouders had ze gezegd dat ze een dagje uit ging met wat vriendinnen. Het schrille contrast tussen een dagje stappen met vriendinnen en de waarheid, een eenzame, stiekeme abortus, is misschien nog pijnlijker dan de ingreep zelf was geweest. Ze huilt geluidloos vanwege de pijn en de opkomende twijfels over de abortus en haar vriendje die haar alleen had laten gaan.

Misschien is ze ernstig ziek. Ze had al haar hele leven lang vaak buikpijn, maar ze was er eigenlijk al aan gewend, het hoorde erbij. Maar de afgelopen maanden was het erger geworden. Helse pijnen overvielen haar 's nachts. Klauwend in haar lakens had ze de pijnen doorstaan. Ze wilde niet meer eten, elke boterham leek in haar buik een monster met scherpe tanden te worden dat haar van binnenuit kapotbeet. Koffie voelde aan als een lavastroom, koude drank als een bijtende gletsjer die zich langzaam maar zeker een weg zocht door haar ingewanden.

Toen haar ouders haar hadden meegesleept naar de specialist wist ze al wat het vonnis zou zijn. De uitslag had ze gelaten aangehoord, er was niets meer aan te doen, ze had niet lang meer te leven.

Hier zit ze nu, haar hand voorzichtig op haar buik. Dit is wellicht de laatste keer dat ze kan genieten van het prachtige polderlandschap. Nog één keer had ze de weilanden en de koeien willen zien waar ze altijd zo van had gehouden. Nog één keer voor ze naar huis zou gaan om te sterven.

Misschien heeft ze gisteren een verkeerde mossel gegeten en is ze nu kotsmisselijk.

Ik sla een bladzijde om en lees verder.

Mariska

Anton was een vrouwenversierder pur sang. Vrouwenverslinder was wellicht een beter woord. In de loop der jaren had hij het versieren van gewillige vrouwen tot een ware kunst verheven en hij beheerste de kunst tot in de vingertoppen van zijn handen waarmee hij de vrouwen zachtjes in de nek kriebelde. Hij was de meester, geen vrouw die hij niet kon veroveren. Hij kon meer vrouwen krijgen dan hij aankon en hij bevond zich in de luxe en afgunstwekkende positie dat hij uit de schoonheden kon kiezen. Ze stonden bijna letterlijk in de rij te dingen naar zijn gunsten en zijn topprestaties in bed. En elke vrouw liet hij geloven dat ze de enige en ware vrouw voor hem was. Zij was de mooiste, de lekkerste en de liefste. Geen enkele minnares had ook maar het geringste vermoeden dat er nog vele anderen voor haar waren geweest, dat er nog velen zouden volgen en dat ze zelfs nu zijn aandacht moest delen met enkele anderen. Die absolute geheimhouding maakte hem tot de keizer van de liefdesaffaires.

Zelfs zijn wettige echtgenote was in de veronderstelling dat ze een toegewijde man was getrouwd. Bijna vijf jaar waren ze nu getrouwd en het waren vijf goede jaren voor haar geweest. Hij overlaadde haar met kleine attenties, complimentjes en romantiek. Zijn diepe warme stem fluisterde precies de juiste woordjes tijdens het liefdesspel. Haar vriendinnen verzuchtten hoe jaloers zij waren op haar huwelijk en haar goddelijke man, die haar zo veel aandacht schonk en nog zo verliefd op haar was na vijf jaar. De echtgenoot die niet alleen hard werkte en rozen voor haar meebracht, maar ook knap en sexy was. Zijn goed verzorgde handen leken ervoor gemaakt om een vrouwenrug te strelen en zijn spieren spanden zich opwindend als hij de tuin omspitte. Waarom hadden zij niet zo'n man!

Al jarenlang had hij het heel slim aangepakt. Hij werkte in een andere stad om de kans dat hij zijn vrouw tegen zou komen als hij net innig met een andere vrouw over straat liep zo klein mogelijk te houden. Zijn vrouw had geen kennissen hier, geen familie, geen enkele reden om in de stad te moeten zijn.

Zijn collega's vertelde hij dat hij principieel werk en privé strikt gescheiden hield. Dit gaf hem het excuus om niet op zijn werk te hoeven vertellen dat hij getrouwd was, waardoor de vrouwelijke collega's zich niet bezwaard hoefden te voelen als hij avances maakte. Bovendien wisten zijn minnaressen nu niet van elkaars bestaan af. Vrolijk werkten de dames samen en hadden geen idee dat ze meer deelden dan alleen een perforator.

's Morgens in de auto borg hij zorgvuldig zijn trouwring op om als begeerde vrijgezel de afdeling op te lopen. Niemand maakte er een geheim van dat hij goed bij de vrouwen lag, dat was wel duidelijk aan de smachtende blikken van de vrouwen op de werkvloer. Zelfs de directeur maakte er gebruik van door Anton uit te nodigen voor belangrijke meetings met vrouwelijke potentiële klanten. Anton wond hen om zijn vinger en na één blik van hem tekenden ze elk contract dat ze voor hun neus kregen.

Drie minnaressen had hij nu, twee collega's en een vrouw die hij op straat was tegengekomen. Dit was wat hem betreft wel het maximum om het nog een beetje overzichtelijk te houden.

De een sprak hij snel even in de lift.

'Ik wil niet dat onze collega's weten dat we wat hebben, Marijke, dat zou alleen maar scheve gezichten opleveren. Ik vind je zo bijzonder dat ik je helemaal voor mezelf wil houden, dat is veel spannender, vind je niet? Trouwens, ik kan morgenmiddag niet met je mee, ik ga sporten met mijn vrienden, het spijt me. Zal ik overmorgen weer bij je langskomen?'